

Ка̀менски възвишѐния – Кам., СЗ 2,3, географско название на възвишенията западно от с. Камен. ДИ: *Шекерджѝ*.

Камила̀рски пъ̀т – 1. Кер., Ю 1,5; 2. Стр., СИ 2,5, друго име на стария път *Друма*.

Камѝлата – Сл., СИ 5,8, скала на Сините камъни, приличаща на *камила*.

Камѝлска стѝпка – 1. Ич., ЮЗ 9; 2. Сл., СИ 8, камък с отпечатък на камилско копито по стар път на границата между сливенското и ичеренското землище.

Каму̀ алан – Сб., неуст.

Каму̀н – Рак., СЗ 8, планинска местност край р. *Луда Камчия*.

Ка̀мчия – река, образувана от сливането на *Голяма Камчия* (Тича) и *Луда Камчия*; начално булг. *Кам чай* ‘река-река’.

Камчѝ – Рак., с друго име *Раковиче*, село в Сливенска каза през 1626–1627 г., сегашното *Раково*, разположено на р. *Луда Камчия* (ТИБИ, VII: 319–320).

ка̀мък – Бѝлия ~, Вѝлчи ~, Га̀рванов ~, Го̀лѝмия ~, Гра̀павия ~, Да̀нов ~, Жа̀бов ~, Жѝлтия ~, Забѝтия ~, Злѝя ~, Ка̀дѝнков ~, Ка̀ртѝл ~, Кра̀лима̀рковски ~, Ку̀чешки ~, Ли́си ~, Ли́сия ~, Ло̀зенски ~, Ма̀ркова ~, Мѐрѝдиев ~, Мѐтен ~, О̀рлов ~, О̀стрия ~, Пи́сан ~, То̀пков ~, Подп̀рѝния ~, Про̀бѝтия ~, Пу̀кнат ~, Пу̀кнатия ~, Пѝда̀рски ~, Ра̀дулов ~, Ро̀гѝч ~, Ро̀гѝчев ~, Си́ния ~, Со̀колов ~, Стрѝвен ~, Червѝния ~, Чѐрния ~, Ха̀санов ~, Хри́стов ~, Ши́нков ~, Ъ̀гѝл ~.

ка̀мѝни – мн.ч. от камък. – А̀са̀нови ~, Бе́лите ~, Ги́гови ~, Же́левите ~, Лу̀ди ~, О̀тря̀заните ~, Си́ните ~, Сту̀дѐните ~.

Камѝна̀ка – ГЧ., СЗ 1, каменисто място, обрасло с драки.

Камѝните – Чок., от обява за търг за нива, 1903 г., неуст.

Камѝчето – Стр., З 0,5, до селото.

Камѝшлѝка – 1. Меч., ЮИ 1, в миналото – заблатени места край р. Тунджа, където расте *камѝш*, диалектно име на растението *трѝстика*, от тур. *katış* ‘трѝстика; 2. Ор., неуст., от рум. вл.; 3. Пан., СЗ 1,8, земи край р. Тунджа, обрасли с *камѝш*.

Каналѝ ка̀ва̀к – 1. Топ., СЗ 2,5; 2. Сл., ЮИ 6, някогашен воден канал, отбивка от Сотирска река за задвижване на воденици с тополи (*кава̀ци*) край него. *Канал* – от френски ез., възприето и в турския език.

Канара̀ белѝ – Шив., СИ 6, голяма скала над равнинно планинско място. От *канара* ‘скала, зѝбер’ и тур. *beli* ‘известен, явен’; също ‘тънък, с талия’.

Канара̀та – 1. Б.д., ЮИ 2,5, вер. Ниша̀н кая̀ (ГХХ).

Кандара̀та – 1. Ж.в., ЮИ 2,5, земи край р. *Тунджа*; 2. Топ., И 1. От тур. диал. *kindıra* ‘вид трѝстикова или блатна трева’ (БЕР II 1979: 200).

Канлѝ бу̀на̀р – Шив., СИ, кладенец в м. *Канлѝ кая̀*. От тур. *kanlı* ‘кървав, окървавен’ и *бунар* ‘кладенец’.

Канлѝ гьолджѝк – Гр., ЮЗ 2 (ГХХ).